

Republika Hrvatska
Općinski sud u Rijeci
Rijeka, Žrtava fašizma 7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Rijeci, po sucu toga suda Katarini Bajčić Ivančević, u pravnoj stvari tužitelja Ivane Tomić iz Marčelja, Mavri 34 a, OIB 00568214427 zastupana po punomoćniku Petru Baniću, odvjetniku u Rijeci protiv tuženika Erste&Steiermarkische bank d.d. Rijeka, Jadranski trg 3a, OIB 23057039320, zastupan po punomoćnicima iz OD Metelko i partneri, odvjetnicima u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon glavne rasprave zaključene 07. rujna 2026. u prisutnosti zamjenika punomoćnika stranka, te javne objave od 23. rujna 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se nišetnom odredba sadržana u toč. 8. st. 2. Ugovora o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5102813703, sklopljenog dana 23.01.2006. godine između tužiteljice i tuženika kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, u dijelu koji glasi: „Ugovorne strane su suglasne da se za vrijeme trajanja ugovora o kreditu mogu vršiti promjene ugovorene kamatne stope, kao i način obračuna i naplate u skladu s važećim odlukama Banke.“

II. Nalaže se tuženiku da u roku od 15 dana po pravomoćnosti ove Presude, isplati tužiteljici, iznos od 1.903,57 EUR, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom, od 01.siječnja 2008.g. pa do 31. srpnja 2015. godine po stopi koja se određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 01. kolovoza 2015. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, te od 01. siječnja 2023. g. po

stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena i koja teče na pojedinačne iznose, od dana njihova dospijeca pa do isplate, kako slijedi:

na iznos od 33,52 EUR, od dana 6.2.2008., pa do isplate;
na iznos od 33,52 EUR, od dana 4.3.2008., pa do isplate;
na iznos od 33,51 EUR, od dana 2.4.2008., pa do isplate;
na iznos od 33,51 EUR, od dana 6.5.2008., pa do isplate;
na iznos od 33,50 EUR, od dana 2.6.2008., pa do isplate;
na iznos od 33,50 EUR, od dana 8.7.2008., pa do isplate;
na iznos od 33,49 EUR, od dana 2.8.2008., pa do isplate;
na iznos od 33,48 EUR, od dana 2.9.2008., pa do isplate;
na iznos od 18,05 EUR, od dana 2.10.2008., pa do isplate;
na iznos od 15,43 EUR, od dana 14.10.2008., pa do isplate;
na iznos od 21,91 EUR, od dana 2.11.2008., pa do isplate;
na iznos od 11,57 EUR, od dana 13.11.2008., pa do isplate;
na iznos od 33,46 EUR, od dana 11.12.2008., pa do isplate;
na iznos od 33,46 EUR, od dana 13.1.2009., pa do isplate;
na iznos od 33,46 EUR, od dana 14.2.2009., pa do isplate;
na iznos od 33,45 EUR, od dana 14.3.2009., pa do isplate;
na iznos od 33,45 EUR, od dana 11.4.2009., pa do isplate;
na iznos od 56,61 EUR, od dana 15.5.2009., pa do isplate;
na iznos od 56,61 EUR, od dana 11.6.2009., pa do isplate;
na iznos od 56,60 EUR, od dana 2.7.2009., pa do isplate;
na iznos od 56,59 EUR, od dana 14.8.2009., pa do isplate;
na iznos od 56,58 EUR, od dana 12.9.2009., pa do isplate;
na iznos od 56,57 EUR, od dana 13.10.2009., pa do isplate;
na iznos od 56,57 EUR, od dana 11.11.2009., pa do isplate;
na iznos od 56,56 EUR, od dana 12.12.2009., pa do isplate;
na iznos od 56,55 EUR, od dana 13.1.2010., pa do isplate;
na iznos od 56,53 EUR, od dana 11.2.2010., pa do isplate;
na iznos od 56,53 EUR, od dana 11.3.2010., pa do isplate;
na iznos od 56,51 EUR, od dana 13.4.2010., pa do isplate;
na iznos od 56,50 EUR, od dana 11.5.2010., pa do isplate;
na iznos od 56,49 EUR, od dana 11.6.2010., pa do isplate;
na iznos od 56,48 EUR, od dana 10.7.2010., pa do isplate;
na iznos od 56,47 EUR, od dana 11.8.2010., pa do isplate;
na iznos od 56,46 EUR, od dana 11.9.2010., pa do isplate;
na iznos od 56,45 EUR, od dana 12.10.2010., pa do isplate;
na iznos od 40,13 EUR, od dana 11.11.2010., pa do isplate;
na iznos od 40,12 EUR, od dana 14.12.2010., pa do isplate;
na iznos od 40,11 EUR, od dana 12.1.2011., pa do isplate;
na iznos od 40,10 EUR, od dana 11.2.2011., pa do isplate;
na iznos od 40,09 EUR, od dana 12.3.2011., pa do isplate;
na iznos od 80,14 EUR, od dana 11.5.2011., pa do isplate;
na iznos od 20,61 EUR, od dana 11.6.2011., pa do isplate;
na iznos od 20,60 EUR, od dana 9.7.2011., pa do isplate;
na iznos od 20,59 EUR, od dana 12.8.2011., pa do isplate;

na iznos od 20,58 EUR, od dana 10.9.2011., pa do isplate;
na iznos od 20,57 EUR, od dana 11.10.2011., pa do isplate;

III. Utvrđuje se ništetnom odredba sadržana u toč. 7., Ugovora o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5102813703, sklopljenog dana 23.01.2006. godine između između tužiteljice i tuženika kojom su glavnica i povrat obveza vezani uz valutu švicarski franak u dijelu koji glasi: „VALUTNA KLUZULA: Povrat obveza iz ovog Ugovora (iznos kredita i pripadajuće kamate, ka-mate za zakašnjenja u plaćanju, naknade i drugi eventualni troškovi) obračunat će po srednjem tečaju Banke za CHF na dan odobrenja žiro-računa banke. Korisnik kredita upoznat je s mogućim promje-nama iznosa anuiteta u kunama nastalog uslijed promjene tečaja. Potpisom na ovom Ugovoru koris-nik potvrđuje da ga je Banka informirala o posljedicama i svim eventualnim rizicima promjene tečaja“.

III. Nalaže se tuženiku da u roku od 15 dana po pravomoćnosti ove Presude, isplati tužiteljici, iznos od 7.144,21 EUR, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom, od 01.siječnja 2008.g. pa do 31. srpnja 2015. godine po stopi koja se određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 01. kolovoza 2015. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, te od 01. siječnja 2023. g. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena i koja teče na pojedinačne iznose, od dana njihova dospijeca pa do isplate, kako slijedi:

na iznos od 10,84 EUR, od dana 2.11.2008., pa do isplate;
na iznos od 0,42 EUR, od dana 13.11.2008., pa do isplate;
na iznos od 0,01 EUR, od dana 2.1.2009., pa do isplate;
na iznos od 12,11 EUR, od dana 13.1.2009., pa do isplate;
na iznos od 23,60 EUR, od dana 14.2.2009., pa do isplate;
na iznos od 12,14 EUR, od dana 14.3.2009., pa do isplate;
na iznos od 9,64 EUR, od dana 11.4.2009., pa do isplate;
na iznos od 13,12 EUR, od dana 15.5.2009., pa do isplate;
na iznos od 0,10 EUR, od dana 2.6.2009., pa do isplate;
na iznos od 4,57 EUR, od dana 9.6.2009., pa do isplate;
na iznos od 3,14 EUR, od dana 11.6.2009., pa do isplate;
na iznos od 2,36 EUR, od dana 2.7.2009., pa do isplate;
na iznos od 0,64 EUR, od dana 2.8.2009., pa do isplate;
na iznos od 4,81 EUR, od dana 14.8.2009., pa do isplate;
na iznos od 8,99 EUR, od dana 12.9.2009., pa do isplate;
na iznos od 3,72 EUR, od dana 13.10.2009., pa do isplate;
na iznos od 0,01 EUR, od dana 2.11.2009., pa do isplate;
na iznos od 0,01 EUR, od dana 10.11.2009., pa do isplate;
na iznos od 6,82 EUR, od dana 11.11.2009., pa do isplate;
na iznos od 7,13 EUR, od dana 12.12.2009., pa do isplate;
na iznos od 0,09 EUR, od dana 12.1.2010., pa do isplate;

na iznos od 18,14 EUR, od dana 13.1.2010., pa do isplate;
na iznos od 1,02 EUR, od dana 10.2.2010., pa do isplate;
na iznos od 22,11 EUR, od dana 11.2.2010., pa do isplate;
na iznos od 21,17 EUR, od dana 11.3.2010., pa do isplate;
na iznos od 30,31 EUR, od dana 13.4.2010., pa do isplate;
na iznos od 37,35 EUR, od dana 11.5.2010., pa do isplate;
na iznos od 47,59 EUR, od dana 11.6.2010., pa do isplate;
na iznos od 60,00 EUR, od dana 10.7.2010., pa do isplate;
na iznos od 0,01 EUR, od dana 2.8.2010., pa do isplate;
na iznos od 46,53 EUR, od dana 11.8.2010., pa do isplate;
na iznos od 85,22 EUR, od dana 11.9.2010., pa do isplate;
na iznos od 65,50 EUR, od dana 12.10.2010., pa do isplate;
na iznos od 66,55 EUR, od dana 11.11.2010., pa do isplate;
na iznos od 50,20 EUR, od dana 11.12.2010., pa do isplate;
na iznos od 32,57 EUR, od dana 14.12.2010., pa do isplate;
na iznos od 0,91 EUR, od dana 2.1.2011., pa do isplate;
na iznos od 104,31 EUR, od dana 12.1.2011., pa do isplate;
na iznos od 82,29 EUR, od dana 11.2.2011., pa do isplate;
na iznos od 89,01 EUR, od dana 12.3.2011., pa do isplate;
na iznos od 0,99 EUR, od dana 12.4.2011., pa do isplate;
na iznos od 40,10 EUR, od dana 30.4.2011., pa do isplate;
na iznos od 147,91 EUR, od dana 11.5.2011., pa do isplate;
na iznos od 119,00 EUR, od dana 11.6.2011., pa do isplate;
na iznos od 121,06 EUR, od dana 9.7.2011., pa do isplate;
na iznos od 210,75 EUR, od dana 12.8.2011., pa do isplate;
na iznos od 122,23 EUR, od dana 10.09.2011., pa do isplate;
na iznos od 112,28 EUR, od dana 11.10.2011., pa do isplate;
na iznos od 108,69 EUR, od dana 11.11.2011., pa do isplate;
na iznos od 0,02 EUR, od dana 2.12.2011., pa do isplate;
na iznos od 108,73 EUR, od dana 10.12.2011., pa do isplate;
na iznos od 119,09 EUR, od dana 11.1.2012., pa do isplate;
na iznos od 118,26 EUR, od dana 10.2.2012., pa do isplate;
na iznos od 6,02 EUR, od dana 16.2.2012., pa do isplate;
na iznos od 116,90 EUR, od dana 10.3.2012., pa do isplate;
na iznos od 129,35 EUR, od dana 7.4.2012., pa do isplate;
na iznos od 123,74 EUR, od dana 10.5.2012., pa do isplate;
na iznos od 126,00 EUR, od dana 9.6.2012., pa do isplate;
na iznos od 123,81 EUR, od dana 10.7.2012., pa do isplate;
na iznos od 123,91 EUR, od dana 9.8.2012., pa do isplate;
na iznos od 117,34 EUR, od dana 8.9.2012., pa do isplate;
na iznos od 116,31 EUR, od dana 10.10.2012., pa do isplate;
na iznos od 117,40 EUR, od dana 8.11.2012., pa do isplate;
na iznos od 6,37 EUR, od dana 17.11.2012., pa do isplate;
na iznos od 109,90 EUR, od dana 8.12.2012., pa do isplate;
na iznos od 123,20 EUR, od dana 17.1.2013., pa do isplate;
na iznos od 115,10 EUR, od dana 9.2.2013., pa do isplate;
na iznos od 0,06 EUR, od dana 22.2.2013., pa do isplate;
na iznos od 116,52 EUR, od dana 9.3.2013., pa do isplate;
na iznos od 0,43 EUR, od dana 22.3.2013., pa do isplate;
na iznos od 121,98 EUR, od dana 10.4.2013., pa do isplate;

na iznos od 0,22 EUR, od dana 23.4.2013., pa do isplate;
na iznos od 115,98 EUR, od dana 9.5.2013., pa do isplate;
na iznos od 0,28 EUR, od dana 22.5.2013., pa do isplate;
na iznos od 108,36 EUR, od dana 8.6.2013., pa do isplate;
na iznos od 0,13 EUR, od dana 22.6.2013., pa do isplate;
na iznos od 107,23 EUR, od dana 9.7.2013., pa do isplate;
na iznos od 0,43 EUR, od dana 23.7.2013., pa do isplate;
na iznos od 109,77 EUR, od dana 9.8.2013., pa do isplate;
na iznos od 1,24 EUR, od dana 22.8.2013., pa do isplate;
na iznos od 112,58 EUR, od dana 13.9.2013., pa do isplate;
na iznos od 0,71 EUR, od dana 14.9.2013., pa do isplate;
na iznos od 115,16 EUR, od dana 16.10.2013., pa do isplate;
na iznos od 0,37 EUR, od dana 22.10.2013., pa do isplate;
na iznos od 116,99 EUR, od dana 16.11.2013., pa do isplate;
na iznos od 0,16 EUR, od dana 22.11.2013., pa do isplate;
na iznos od 121,98 EUR, od dana 14.12.2013., pa do isplate;
na iznos od 0,46 EUR, od dana 22.12.2013., pa do isplate;
na iznos od 117,64 EUR, od dana 17.1.2014., pa do isplate;
na iznos od 1,64 EUR, od dana 22.1.2014., pa do isplate;
na iznos od 100,22 EUR, od dana 12.2.2014., pa do isplate;
na iznos od 0,81 EUR, od dana 22.2.2014., pa do isplate;
na iznos od 101,81 EUR, od dana 8.3.2014., pa do isplate;
na iznos od 0,11 EUR, od dana 2.4.2014., pa do isplate;
na iznos od 99,99 EUR, od dana 9.4.2014., pa do isplate;
na iznos od 0,52 EUR, od dana 2.5.2014., pa do isplate;
na iznos od 97,72 EUR, od dana 10.5.2014., pa do isplate;
na iznos od 0,68 EUR, od dana 2.6.2014., pa do isplate;
na iznos od 96,98 EUR, od dana 11.6.2014., pa do isplate;
na iznos od 0,74 EUR, od dana 2.7.2014., pa do isplate;
na iznos od 98,30 EUR, od dana 10.7.2014., pa do isplate;
na iznos od 0,47 EUR, od dana 2.8.2014., pa do isplate;
na iznos od 101,50 EUR, od dana 8.8.2014., pa do isplate;
na iznos od 0,32 EUR, od dana 2.9.2014., pa do isplate;
na iznos od 104,03 EUR, od dana 9.9.2014., pa do isplate;
na iznos od 0,02 EUR, od dana 23.9.2014., pa do isplate;
na iznos od 103,14 EUR, od dana 8.10.2014., pa do isplate;
na iznos od 0,04 EUR, od dana 22.10.2014., pa do isplate;
na iznos od 106,45 EUR, od dana 8.11.2014., pa do isplate;
na iznos od 0,13 EUR, od dana 22.11.2014., pa do isplate;
na iznos od 108,29 EUR, od dana 9.12.2014., pa do isplate;
na iznos od 0,02 EUR, od dana 23.12.2014., pa do isplate;
na iznos od 108,43 EUR, od dana 10.1.2015., pa do isplate;
na iznos od 109,85 EUR, od dana 10.2.2015., pa do isplate;
na iznos od 109,11 EUR, od dana 10.3.2015., pa do isplate;
na iznos od 109,11 EUR, od dana 9.4.2015., pa do isplate;
na iznos od 109,11 EUR, od dana 8.5.2015., pa do isplate;
na iznos od 109,11 EUR, od dana 6.6.2015., pa do isplate;
na iznos od 0,01 EUR, od dana 2.7.2015., pa do isplate;
na iznos od 109,11 EUR, od dana 9.7.2015., pa do isplate;
na iznos od 0,01 EUR, od dana 2.8.2015., pa do isplate;

na iznos od 109,11 EUR, od dana 8.8.2015., pa do isplate;
na iznos od 0,01 EUR, od dana 2.9.2015., pa do isplate;
na iznos od 109,11 EUR, od dana 8.9.2015., pa do isplate;

V. Nalaže se tuženiku da u roku od 15 dana po pravomoćnosti ove Presude, isplati tužiteljici iznos od 9.733,60 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom do 01. siječnja 2023. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 01. siječnja 2023. g. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, tekućom od dana 30.09.2015.g. pa do isplate.

VI. Utvrđuje se kako nije osnovana tražbina tuženika naspram tužitelja u visini od 566,47 EUR zajedno sa zakonskim zateznim kamata na iznose kako slijedi:

- 0,06 EUR od 02.02.2006. pa do isplate,
- 6,92 EUR od 02.03.2006. pa do isplate,
- 9,38 EUR od 02.04.2006. pa do isplate,
- 8,45 EUR od 02.05.2006. pa do isplate,
- 7,55 EUR od 02.06.2006. pa do isplate,
- 9,34 EUR od 02.07.2006. pa do isplate,
- 9,89 EUR od 02.08.2006. pa do isplate,
- 6,75 EUR od 02.09.2006. pa do isplate,
- 7,77 EUR od 02.10.2006. pa do isplate,
- 7,59 EUR od 02.11.2006. pa do isplate,
- 9,05 EUR od 02.12.2006. pa do isplate,
- 0,01 EUR od 22.12.2006. pa do isplate,
- 13,21 EUR od 02.01.2007. pa do isplate,
- 16,00 EUR od 02.02.2007. pa do isplate,
- 14,71 EUR od 02.03.2007. pa do isplate,
- 15,46 EUR od 02.04.2007. pa do isplate,
- 22,54 EUR od 02.05.2007. pa do isplate,
- 24,28 EUR od 02.06.2007. pa do isplate,
- 26,57 EUR od 02.07.2007. pa do isplate,
- 24,87 EUR od 02.08.2007. pa do isplate,
- 1,30 EUR od 22.08.2007. pa do isplate,
- 23,41 EUR od 02.09.2007. pa do isplate,
- 28,08 EUR od 02.10.2007. pa do isplate,
- 28,20 EUR od 02.11.2007. pa do isplate,
- 24,92 EUR od 02.12.2007. pa do isplate,
- 25,28 EUR od 02.01.2008. pa do isplate,
- 10,00 EUR od 02.02.2008. pa do isplate,
- 11,28 EUR od 06.02.2008. pa do isplate,
- 14,58 EUR od 04.03.2008. pa do isplate,

- 8,64 EUR od 02.04.2008. pa do isplate,
- 1,15 EUR od 12.04.2008. pa do isplate,
- 14,34 EUR od 02.05.2008. pa do isplate,
- 8,07 EUR od 06.05.2008. pa do isplate,
- 24,44 EUR od 02.06.2008. pa do isplate,
- 0,27 EUR od 02.07.2008. pa do isplate,
- 20,63 EUR od 08.07.2008. pa do isplate,
- 26,89 EUR od 02.08.2008. pa do isplate,
- 0,97 EUR od 12.08.2008. pa do isplate,
- 26,35 EUR od 02.09.2008. pa do isplate,
- 15,69 EUR od 02.10.2008. pa do isplate,
- 0,22 EUR od 14.10.2008. pa do isplate,
- 11,36 EUR od 11.12.2008. pa do isplate,

i to do dana 31.12.2007. godine po stopi koju određuje članak 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, a od 01.01.2008. do isplate s kamatama po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja se do 31.07.2015. određuje za svako polugodište u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećane za pet postotnih poena, a od dana 01.08.2015. godine do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od dana 01.01.2023. godine po stopi koja se, za svako polugodište, određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena.

VII. Utvrđuje se kako nije osnovana tražbina tuženika naspram tužitelja u visini od 1.922,70 EUR zajedno sa zakonskim zateznim kamatama na iznose kako slijedi:

- 305,21 EUR od 01.11.2011 pa do isplate,
- 303,18 EUR od 10.11.2011 pa do isplate,
- 304,82 EUR od 01.12.2011 pa do isplate,
- 302,80 EUR od 09.12.2011 pa do isplate,
- 304,56 EUR od 01.01.2012 pa do isplate,
- 302,54 EUR od 10.01.2012 pa do isplate,
- 304,24 EUR od 01.02.2012 pa do isplate,
- 302,22 EUR od 09.02.2012 pa do isplate,
- 303,91 EUR od 01.03.2012 pa do isplate,
- 301,89 EUR od 09.03.2012 pa do isplate,
- 303,59 EUR od 01.04.2012 pa do isplate,
- 301,56 EUR od 06.04.2012 pa do isplate,
- 303,26 EUR od 01.05.2012 pa do isplate,
- 301,24 EUR od 09.05.2012 pa do isplate,
- 302,94 EUR od 01.06.2012 pa do isplate,
- 300,91 EUR od 08.06.2012 pa do isplate,

- 302,61 EUR od 01.07.2012 pa do isplate,
- 300,58 EUR od 09.07.2012 pa do isplate,
- 302,28 EUR od 01.08.2012 pa do isplate,
- 300,25 EUR od 08.08.2012 pa do isplate,
- 301,95 EUR od 01.09.2012 pa do isplate,
- 299,92 EUR od 07.09.2012 pa do isplate,
- 301,61 EUR od 01.10.2012 pa do isplate,
- 299,58 EUR od 09.10.2012 pa do isplate,
- 301,27 EUR od 01.11.2012 pa do isplate,
- 299,24 EUR od 07.11.2012 pa do isplate,
- 300,94 EUR od 01.12.2012 pa do isplate,
- 298,91 EUR od 07.12.2012 pa do isplate,
- 300,60 EUR od 01.01.2013 pa do isplate,
- 298,57 EUR od 16.01.2013 pa do isplate,
- 300,26 EUR od 01.02.2013 pa do isplate,
- 298,23 EUR od 08.02.2013 pa do isplate,
- 299,92 EUR od 01.03.2013 pa do isplate,
- 297,89 EUR od 08.03.2013 pa do isplate,
- 299,58 EUR od 01.04.2013 pa do isplate,
- 297,55 EUR od 09.04.2013 pa do isplate,
- 299,24 EUR od 01.05.2013 pa do isplate,
- 297,20 EUR od 08.05.2013 pa do isplate,
- 298,90 EUR od 01.06.2013 pa do isplate,
- 296,86 EUR od 07.06.2013 pa do isplate,
- 298,55 EUR od 01.07.2013 pa do isplate,
- 296,51 EUR od 08.07.2013 pa do isplate,
- 298,21 EUR od 01.08.2013 pa do isplate,
- 296,17 EUR od 08.08.2013 pa do isplate,
- 297,86 EUR od 01.09.2013 pa do isplate,
- 295,82 EUR od 12.09.2013 pa do isplate,
- 297,51 EUR od 01.10.2013 pa do isplate,
- 295,47 EUR od 15.10.2013 pa do isplate,
- 297,16 EUR od 01.11.2013 pa do isplate,
- 295,12 EUR od 15.11.2013 pa do isplate,
- 296,81 EUR od 01.12.2013 pa do isplate,
- 294,77 EUR od 13.12.2013 pa do isplate,
- 296,45 EUR od 01.01.2014 pa do isplate,
- 294,41 EUR od 16.01.2014 pa do isplate,
- 296,10 EUR od 01.02.2014 pa do isplate,
- 202,09 EUR od 11.02.2014 pa do isplate,
- 295,74 EUR od 01.03.2014 pa do isplate,
- 201,79 EUR od 07.03.2014 pa do isplate,
- 295,05 EUR od 01.04.2014 pa do isplate,
- 201,17 EUR od 08.04.2014 pa do isplate,
- 293,37 EUR od 01.05.2014 pa do isplate,
- 199,55 EUR od 09.05.2014 pa do isplate,
- 292,49 EUR od 01.06.2014 pa do isplate,
- 198,73 EUR od 10.06.2014 pa do isplate,
- 291,97 EUR od 01.07.2014 pa do isplate,
- 198,27 EUR od 09.07.2014 pa do isplate,

- 292,50 EUR od 01.08.2014 pa do isplate,
- 198,86 EUR od 07.08.2014 pa do isplate,
- 292,63 EUR od 01.09.2014 pa do isplate,
- 199,07 EUR od 08.09.2014 pa do isplate,
- 293,21 EUR od 01.10.2014 pa do isplate,
- 199,71 EUR od 07.10.2014 pa do isplate,
- 292,84 EUR od 01.11.2014 pa do isplate,
- 199,40 EUR od 07.11.2014 pa do isplate,
- 292,47 EUR od 01.12.2014 pa do isplate,
- 199,10 EUR od 08.12.2014 pa do isplate,
- 292,10 EUR od 01.01.2015 pa do isplate,
- 198,79 EUR od 09.01.2015 pa do isplate,
- 291,73 EUR od 01.02.2015 pa do isplate,
- 198,49 EUR od 09.02.2015 pa do isplate,
- 291,35 EUR od 01.03.2015 pa do isplate,
- 198,19 EUR od 09.03.2015 pa do isplate,
- 290,98 EUR od 01.04.2015 pa do isplate,
- 197,88 EUR od 08.04.2015 pa do isplate,
- 290,60 EUR od 01.05.2015 pa do isplate,
- 197,58 EUR od 07.05.2015 pa do isplate,
- 290,22 EUR od 01.06.2015 pa do isplate,
- 197,26 EUR od 05.06.2015 pa do isplate,
- 289,83 EUR od 01.07.2015 pa do isplate,
- 196,95 EUR od 08.07.2015 pa do isplate,
- 289,45 EUR od 01.08.2015 pa do isplate,
- 196,64 EUR od 07.08.2015 pa do isplate,
- 289,07 EUR od 01.09.2015 pa do isplate,
- 196,33 EUR od 07.09.2015 pa do isplate,

dana 31.12.2007. godine po stopi koju određuje članak 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, a od 01.01.2008. do isplate s kamatama po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja se do 31.07.2015. određuje za svako polugodište u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećane za pet postotnih poena, a od dana 01.08.2015. godine do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od dana 01.01.2023. godine po stopi koja se, za svako polugodište, određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena.

VIII. Nalaže se tuženiku da nadoknadi tužitelju prouzročeni parnični trošak u visini od 5.800,07 EUR, s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od 23. rujna 2026. do isplate, po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište

primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine u roku od 15 dana.

riješio je

Dopušta se preinaka tužbenog zahtjeva iz podneska tužitelja od 30. lipnja 2026.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi navodi kako je sa tuženika sklopio dana 23. siječnja 2006. ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5102813703 kojim ugovorom je tuženik stavio tužitelju na raspolaganje iznos od 130.400,00 CHF, obračunato po srednjem tečaju za devize kreditora na dan puštanja kredita u tečaj. Radilo se o stambenom kreditu, radi kupnje nekretnine, rok otplate 360 mjeseci. Člankom 7 ugovora utvrđena je primjena valutne klauzule u CHF valuti na način da su povrat obveze iz ugovora vezane uz valutu CHF, nadalje čl. 8 ugovoreno je da su stranke suglasne da se za vrijeme trajanja ugovora kamatne stope mogu mijenjati a način obračuna i naplate uređene je važećim odlukama banke. U trenutku ugovaranja kamatna stopa je iznosila 4,750%

Tuženik mu niti u jednom trenutku zaključenja spornog ugovora nije pružio potpunu, jasnu i razumljivu informaciju o svim bitnim uvjetima i parametrima koji utječu na ukupan trošak kredita, a naročito ne o rizicima uzimanja potrošačkog kredita s istodobnom primjenom CHF valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, da bi on na temelju dobivenih obavijesti mogao uistinu razumjeti cjelokupnost ekonomskih posljedica koje bi za njege mogle proizaći iz takvog pravnog posla, već da je tuženik koristeći svoju jaču pregovaračku poziciju trgovaca, njemu kao potrošaču putem ponude za sklapanje standardiziranog unaprijed formuliranog tipskog ugovora o kreditu, o čijim odredbama mu nije bilo dopušteno pojedinačno pregovarati, protivno načelu savjesnosti i poštenja nametnuo ugovorne odredbe koje su dovele do izrazitog nesrazmjera međusobnih prava i obveza te povrede načela jednake vrijednosti uzajamnih davanja, sve na njegovu štetu. Nadalje da ga tuženik nije upozorio na specifične rizike vezane uz valutnu klauzulu CHF te da ga nije upozorio na činjenicu da je kod CHF valute riječ o tzv. „valuti utočišta“ u koju u vrijeme recesije bježi kapital, a što za posljedicu da ima nagli rast te valute u odnosu na domaću valutu. Naveo je da tuženik nije obrazložio ekonomske razloge ugovaranja CHF valutne klauzule, a koji bi opravdali njezinu primjenu u konkretnom ugovornom odnosu. Naveo je da u samom ugovoru nisu navedeni egzaktni parametri za promjenu kamatne stope i metode izračuna tih parametara, a niti su mu na bilo koji drugi način niti prije niti u trenutku sklapanja ugovora objašnjeni razlozi i mehanizmi promjene kamatne stope, a da bi njemu na temelju ugovorenenih kriterija mogao procijeniti kretanje kamatne stope i kako bi ta promjena mogla utjecati na

njegove obveze. Iz svega navedenog da je razvidno da je odredba o visini kamatne stope i njezinim promjenama sastavljena nerazumljivo i netransparentno te je predmet njegove obveze neodređen i neodrediv odnosno da je odredba o kamatnoj stopi koja je mijenjana jednostranom odredbom banke ništeta. Naveo je da je u utuženom razdoblju tuženik više puta mijenjao visinu ugovorene kamate na temelju njenu nepoznatih kriterija. Tužitelj se poziva na odluke Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-14501/2012 od 4. srpnja 2013. potvrđena odlukom Visokog trgovačkog suda RH PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014 i PŽ-6642/2017 od 13. lipnja 2018. te navode kako presude donesene u postupku za zaštitu kolektivnih interesa za zaštitu potrošača sukladno čl. 118 ZZP i čl. 502 c ZPP-a obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Kako su ništete odredbe ugovora u dijelu u kojem je tuženik ovlašten jednostrano i bez ugovorenih preciznih, jasnih i razumljivih kriterija promjene kamatne stope poznatih korisniku kredita, mijenjati kamatnu stopu to iste ne proizvode pravni učinak slijedom čega da mu je tuženik dužan vratiti cjelokupni novčani iznos koji mu je platio na ime uvećanih kamatnih stopa, a preko iznosa početno ugovorene kamatne stope (4,75 %) odnosno do početka primjene zakonom određene kamate od 3,23 %. Naveo je da obzirom da su ništete odredbe ugovora u dijelu u kojem je glavnica vezana za valutnu klauzulu u CHF to da je tuženik u obvezi vratiti cjelokupnu tečajnu razliku odnosno novčani iznos koji je platio tuženiku primjenom srednjeg tečaja za CHF na dan plaćanja svakog pojedinog obroka, a preko one visine obroka primjenom srednjeg tečaja za CHF koji je važio na dan isplate kredita iz razloga što je upravo primjenom tog tečaja tužitelju obračunata i isplaćena kunska protuvrijednost glavnice kredita koji da je novčani iznos doista i primio od tuženika. Nadalje navodi kako su 08.01.2006. stranke sklopile Aneks ugovoru o kreditu sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju te je izvršena konverzija kredita iz valute CHF u valutu EUR. Tužitelj drži da provedenom konverzijom i uspostavom nove EUR neotplaćene glavnice nije oštećen, na način da se vratio u onu činjeničku poziciju u kojoj bi se nalazi da nije bilo ništete odredbe o valutnoj klauzuli u CHF. Konverzijom je utvrđena nova glavnica koja je za iznos od 34.794,83 kn veća od iznosa glavnice obračunate po početnom tečaju i početnom otplatnom planu. Po provedenoj konverziji nije utvrđena preplata već manjak od 32.606,37 kn. Tako je tužiteljica terećena za iznos od 67.401,21 kn veći iznos glavnice za koji bi bila zadužena primjenom početnog tečaja i početnog otplatnog plana.

Stoga traži utvrđenje ništetnim odredbe čl. 8 st. 2 ugovora o kreditu koji se odnosi promjenu kamate stope koja se mijenja jednostranom odlukom banke sadržaja pobliže opisanog u točki I izreke ove presude, zatim odredbu čl. 7 kojim se otplata kredita veže uz valutu CHF pobliže opisano u točki III izreke presude. Iznose preplaćenih iznosa zbog primjene ništetnih odredbi ugovora o kreditu i to preplatu kamate u visini od 15.924,59 kn sa zakonskom zateznom kamatom od dana plaćanja svakog preplaćenog iznosa do isplate, na ime preplate tečaja iznos od 50.722,24 kn

sa zakonskom zateznom kamatom od dana plaćanja svakog preplaćenog iznosa do isplate sve u roku od 15 dana uz naknadu parničnog troška.

Tuženik u odgovoru na tužbu tuženik osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti kako po osnovu tako i po visini. Ističe prigovor zastare, poziva se na trogodišnji zastarni rok. Prigovara potrošačkoj naravi ugovora o kreditu, navodi kako svrha nije bila kupovina nekretnine za stanovanje već za poslovne svrhe. Sudužnik kredita Bojan Tomića ima otvoren obrt pod nazivom BO-POS na istoj adresi na kojoj se nalazi nekretnina čija je kupovina financirana kreditom, a ikako suvlasnik nekretnine su upisani tužiteljica i sudužnik, stoga tužiteljica ne uživa zaštitu kao potrošač.

Ističe kako su stranke zaključile anex ugovora o konverziji te da tužitelj stoga nema pravni interes za vođenjem ovog postupka te nema pravo potraživati utužene iznose. Nadalje navodi da zaključci sudova u postupku kolektivne zaštite nisu primjenjivi na pojedinačne postupke pa da treba utvrditi informiranost tužitelja u fazi pregovaranja u pogledu valute za koju se veže glavnica kredita. U odnosu na valutnu klauzulu navodi da je ista odraz dispozitivne odredbe iz čl. 22 ZOO-a te je isključena od ispitivanja poštenosti /nepoštenosti čak ako se o njoj nije pojedinačno pregovaralo sve prema mišljenju Suda EU izraženom u odlukama C-81/19 i C-243/20. Tužitelju da su bile dostupne sve informacije prije i za vrijeme sklapanja ugovora o kreditu iz kojih je mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja kredita u kojem se glavnica veže za valutu CHF. Uručeni su mu obrasci gdje je pojašnjen pojam valutne klauzule, te mu je uručena i brošura u kojoj je naveden grafički prikaz tečajeva CHF, USD i EUR u periodu od 1998 do 2004. I službenik u banci je tužitelju pojasnio pojam valutne klauzule. Stoga da se odredba ugovora kojom se glavnica veže uz CHF ne može smatrati nepoštenom jer je ista razumljiva sukladno pravilima pravne logike i duhu zaštite potrošača. Ona je jasna, lako uočljiva i razumljiva, a tužitelj je kao prosječni potrošač znao da je tečaj kune u odnosu na CHF podložen promjenama. Slijedom navedenog ne može se smatrati da bi odredba ugovora kojom se glavnice kredita veže uz valutu švicarski franak bila nepoštena, jer sukladno pravilima pravne logike i u duhu zaštite potrošača ista ne predstavlja razumljivu odredbu. Navedena odredba je jasna, lako uočljiva i razumljiva, a tužitelju kao prosječno opreznog i pažljivo potrošaču nije moglo ostati nepoznato da je tečaj kune u odnosu na CHF podložen promjenama. U odnosu na ništetnost odredbe po promjenjivoj kamatnoj stopi tuženik ističe da je prije donošenja Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju bio u obvezi samo prethodno izvijestiti potrošača o promjenama kamatne stope prije nego što sve ona mijenja i to putem sredstva javnog informiranja ili da drugi odgovarajući način uz obavijest mu je u obvezi dostaviti i izmijenjeni otplatni plan. To je tuženik i učinio. Dio otplate kredita kamatna stopa je bila niža od početno ugovorene pa je tako od 01.01.2014 fiksirana na 3,23%, dakle tužitelju šteta nije niti nastala jer je ukupno platio manje kamata nego što je trebao po početno ugovorenoj. Nadalje tuženik navodi da dogovor o promjenjivoj kamatnoj stopi u sebi obuhvaća dva međusobno povezana i nerazdvojiva dogovora i

to dogovor o odabiru promjenjive kamatne stope te u načinu podešavanje kamatne stope, ta dva dogovora zajedno mogu činiti dogovor o promjenjivoj kamatnoj stopi. Ukoliko bi se iz sadržaja ugovora/deklaratorno pravnu zaštitu uklonio način podešavanja visine kamatne stope kamata stopa se više ne može smatrati provjerljivo jer tada od samog zasnivanja ugovornog odnosa ne postoji nikakav dogovor parničnih stranaka u pogledu njenog podešavanja. Nadalje nije moguće niti pravno dopušteno kamatnu stopu koje su ugovorne strane predvidjele izričito kao promjenjivu intervencijom uz sadržaj ugovora pretvoriti u fiksnu kamatnu stopu od samog zasnivanja ugovornog odnosa, niti zanemariti inicijalni dogovor između stranaka da će se na njihov ugovorni odnos primjenjivati promjenjiva kamatna stopa, parnične stranke su u vrijeme sklapanja ugovora jasno očitovao svoju volju da žele da se na njihov odnos primjenjuje promjenjiva kamatna stopa. Ističe kako je od 1. siječnja 2014. u primjeni nova Metodologija a sukladno zakonu u kojoj se definirani parametri, fiksna marža te razdoblje primjene kamatnih stopa. Pred toga kamata je zakonom fiksirana na 3,23% te je već kroz izmjene ZPK pružena zaštita radi kojeg daljnja zaštita nije potrebna. Tuženik ističe da Zakon o zaštiti potrošača u članku 118. odnosno članku 138. a jasno definira pravni osnov tužbenih zahtjeva za osobe koje protiv tuženika iz kolektivnih spora temeljem iste odredbe pokreću pojedinačne postupke s osnovne presude donesene u kolektivnom sporu a to je naknada štete. U odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata na utužene iznose smatra da bi iste trebala teći tek od podnošenja tužbe jer se tuženik ne može smatrati nepoštenim stjecateljem.

Tuženik postavlja i prigovor radi prijeboja s osnove povlaštenih i potplaćenih anuiteta u visini od 4.227,23 KN zajedno sa zakonskom zateznom kamatom, te s osnova potplaćenih i povlaštenih anuiteta s osnove razlike u kamati u iznosu od 3.060,71 CHF sa zakonskom zateznom kamatom. Ponovno ističe kako je sklapanjem Aneksa ugovoru o kreditu koja je provedena sukladno ZID ZPK došlo je dio uređenja ugovornog odnosa među strankama i rješenja je problematika ovog spora. Predlaže odbiti tužitelja u cijelosti uz naknadu parničnog troška.

Tužitelj je konačno precizirao tužbeni zahtjev podneskom od 15. svibnja 2026.. po provedenom financijskom vještačenju te s osnove preplate kamatne stope potražuje iznos od 1.903,57 EUR, osnove preplate tečaja iznos od 7.144,21 EUR, sve sa zakonskim zateznim kamatama te iznos od 9.733,60 EUR na ime pogrešno utvrđene glavnice u konverziji i manjka utvrđenog u konverziji sa zateznom kamatom od 30. rujna 2026.

Podneskom od 30. lipnja 2026. tužiteljica postavlja i eventualno kumulirani tužbeni zahtjev na način da pored tužbenog zahtjeva za utvrđenjem ništetnosti pojedino navedenih odredbi ugovor o kreditu kao i u točkama I i III izreke ove odluke potražuje iznos od 3.691,95 EUR sa kamatama od utuženja, a navedeni iznos predstavlja obračun zakonskih zateznih kamata pojedinačno utvrđene iznose preplate kamate i tečaja od dospijeća do 30.09.2015. sve sukladno odluci proširenog

vijeća Vrhovnog suda Republike Hrvatske u predmetu Rev-457/2025 od 27. svibnja 2026.

Tuženik se usprotivio preinaci tužbenog zahtjeva postavljanjem eventualno kumuliranog tužbenog zahtjeva navodeći kako ista nije dopuštena poziva se na odredbu čl. 190. st.2 ZPP-a, da se ne radi o nepravoj preinaci tužbenog zahtjeva, a kako je ista učinjena nakon zaključenja prethodnog postupka, a tužitelj nije dokazao da isto nije mogao učiniti već u samoj tužbi to da je preinaka nedopuštena.

Nadalje podneskom od 29. svibnja 2026. tuženik po provedenom vještačenju precizira prigovor radi prijeboja sve na način pobliže opisan u točkama VI i VII izreke ove odluke.

Sud je dopustio preinaku tužbenog zahtjeva učinjenu u podnesku od 30. lipnja 2026., naime tako postavljen tužbeni zahtjev radi isplate glavničnih zakonskih zateznih kamata, a sadržan u točki III. eventualno kumuliranog tužbenog zahtjeva rezultate je odluke proširenog vijeća Vrhovnog suda Republike Hrvatske u predmetu Rev-457/2025 od 27. svibnja 2026. koja je javnosti postala dostupna 18. lipnja 2026. stoga tužitelj do donošenja navedene odluke, a poglavito prilikom podnošenja tužbe nije mogao postaviti takav tužbeni zahtjev, stoga se ima tumačiti da preinaku učinjenu u podnesku od 30. lipnja 2026. tužitelj nije mogao ranije napraviti pa je ista dopuštena pozivom na odredbu čl. 190 st. 2 ZPP-A. Stoga je odlučeno kao u izreci rješenja.

Sud je proveo dokaze uvidom u dokumentaciju priležećoj spisu, saslušana je tužiteljica i svjedoka Bojana Tomića, proveden je dokaz financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Dijani Tomljanović Butković.

Ocjenom svih provedenih dokaza u smislu odredbe čl. 8 ZPP-a ovaj sud smatra tužbeni zahtjev tužitelja osnovanim. Prigovor radi prijeboja istaknut po tuženiku nije osnovan.

Između stranaka nije sporno da je između tužitelja kao korisnika kredita te tuženika kao kreditora i davatelja kredita, 23. siječnja 2006. sklopljen Ugovor o kreditu br. 2402006-1031262160/51400607-5102813703 predmet kojeg je iznos od 130.400,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju za EUR važećem na dan korištenja kredita u svrhu kupovine stana. Člankom 8 ugovorena je kamata od 4,75 % godišnje, st. 2 ugovoreno je promjena kamate stope vrši sukladno odluci banke o kamatnim stopama. Kredit se otplaćuje mjesečno rok otplate 360 mjeseci. Nije sporno niti to da su stranke temeljem ZID ZPK zaključile 03.02.2016. Aneks ugovoru-konverziju prema kojoj je na dan 30.09.2015. utvrđen manjak od 4.793,38 EUR.

Tuženik je prigovorio tužiteljčinom statusu potrošača, navodeći da je sudužnik po ugovoru o kreditu Bojan Tomića ima otvoren obrt pod nazivom BO-POS na istoj adresi na kojoj se nalazi nekretnina čija je kupovina financirana kreditom, a kao suvlasnik nekretnine su upisani tužiteljica i sudužnik, stoga tužiteljica ne uživa zaštitu kao potrošač.

Tužiteljica u iskazu navodi kako je točno da je na adresi na kojoj se nalazi stan čija je kupnja financiranja kreditom dobivenim kod tuženika prijavljen bio obrt njenog supruga, ali obrta nikada na toj adresi nije djelovao. Nisu ga imali gdje drugdje prijaviti. Stan se koristi isključivo za stanovanje.

Boja Tomić suprug tužiteljice u iskazu navodi kako je obrt na adresi stanovanja bio prijavljen godinu dana, kada je objavljen, na ovoj adresi obrt nikada nije djelovao, bio je samo registriran.

Tužiteljica je potrošač u smislu odredbe čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača (NN-96/03), naime sklopila je predmetni pravni posao kao fizička osoba u svrhu koja nije namijenjena njegovom zanimanju niti njezinoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti što se konačno vidi iz sadržaja samog ugovora o kreditu-radi se kreditu koji je odobren za kupnju nekretnine. Nadalje tužiteljica u svom iskazu navodi kako je kredit odobren za kupnju stana za rješavanje stambenog pitanja u kojem stanu i danas živi s obitelji. Obrt u vlasništvu njezinog supruga Bojana Tomića je bio prijavljen na adresi stanovanja od 10.05.2006 do 11.05.2007. dakle godinu dana, nije djelovao na navedenoj adresi, a tuženik na kojem je teret dokaza nije suprotno tome dokazao. Stoga tužiteljica uživa zaštitu kao potrošač.

Sporno je među strankama može li tužitelj tražiti utvrđenje ništetnim dijela odredbi ugovora o kreditu vezano ugovorene valutne klauzule u CHF nakon što je sklopio dodatak osnovnom ugovoru o kreditu tzv. konverziju primjenom odredbi ZID ZPK i slijedom takvom utvrđenja ima li pravo na povrat s osnove preplaćene kamate i zbog nezakonite primjene valutne klauzule u CHF.

Pravo na utvrđenje ništetnosti se ne gasi, tužitelj ima pravni interes tražiti utvrđenje ugovora ništetnim jer se ništetnost Ugovora sukladno odredbi čl. 322. i 326. ZOO-a utvrđuje ex tunc odnosno u trenutku zaključenja Ugovora. Odredbom čl. 326. ZOO-a je propisano da ništetan Ugovor ne postaje valjan kad uzrok ništetnosti naknadno nestane, a ne može se niti osnažiti, niti prema odredbi čl. 148. st. 1. ZOO-a, niti nagodbom stranaka. Sklapanjem Anexa ugovor o kreditu prema ZID ZPK ne nije tužitelju onemogućeno tražiti tvrđenju ništetnim pojedinih odredbi ugovora o kreditu. Rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Rev-18/2018 od 26. svibnja 2018. zauzeto je stajalište da i nakon sklapanja sporazuma o konverziji kredita nema zapreke da se utvrđuje ništetnost odredbi ugovora o kreditu te da treba imati u vidu da je do sklapanja sporazuma o konverziji bio na snazi osnovni Ugovor o kreditu koji je proizvodio pravne učinke, a koji pravni učinci se

upravo odnose na ispunjavanje obveza korisnika kredita temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

Člankom 19.c ZID ZPK koji je stupio na snagu 30. rujna 2015., točkom 1.-3. propisano je kako se konverzija provodi na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice kredita denominiranog u EUR i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita (toč. 1.), u točki 2. članka 19.c ZID ZPK propisano je da se umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu te u toč. 3. članka 19.c ZID ZPK propisano je da početno utvrđen otplatni plan kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF uključujući sve njegove izmjene, na temelju kojeg su izračunati obroci odnosno anuiteti u CHF i u kunama s valutnom klauzulom u CHF, zamijeni novim otplatnim planom.

Vrhovni sud Republike Hrvatske u rješenju, poslovni broj: Gos-1/2019-36 od 4. ožujka 2020., a u svezi postavljenog pravnog pitanja važnog za jedinstvenu primjenu prava, da Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi ZID ZPK ima pravne učinke i valjan je i u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, no isto ne isključuje mogućnost postavljanja kondemnatornog zahtjeva onda kada konverzija nije ispravila posljedice nepošteno ugovorenih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli iz osnovnog ugovora o kreditu.

U konkretnom slučaju konverzija nije u cijelosti ispravila neravnotežu koja je nastala temeljem nepoštenosti ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli te činjenica provođenja konverzije sama za sebe ne može i ne smije isključiti provođenje kontrole nepoštenosti ugovornih odredbi. Konverzijom nije uspostavljena ravnoteža narušena nepoštenim ugovorim odredbama jer nije ispravila posljedice nepoštenih ugovorenih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli jer konverzijom nije tužitelju vraćeno što je temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli više pretplatio, a tuženica primila, te konverzija ne može smanjiti stupanj zaštite koji potrošačima pripada. Posebno se ističe i to da iz sadržaja Aneksa ugovoru o kreditu kojim je provedena konverzija ne proizlazi da se tužitelj odrekao prava isticanja pred sudom zahtjeva i potraživanja koja proizlazi iz nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu. Tužitelj i tuženica sklapanjem dodataka predmetnom Ugovoru o kreditu nisu izmijenili odredbe iz osnovnih ugovora u pogledu kamatne stope i iznosa preostalog neotplaćenog kredita te postigli i sporazum o raspolaganju preplatom.

Aneksima ugovora o kreditima uređuje se pitanje određivanja kamatne stope nakon sklapanja istih, odnosno njima se ne rješava pitanje preplaćenih kamata u kreditima u valuti CHF i bez primjene valutne klauzule kroz ovdje utučeni period, a do koje preplate je došlo zbog nepoštenog postupanja banaka, koje je utvrđeno ništetnim. Osim toga, konverzija se odnosi isključivo na ugovorne obveze proizišle iz ugovora o kreditu, a niti jedna odredba ZID ZPK ne širi primjenu konverzije na druge - izvanugovorne odnose među strankama. Nadalje, kako je način ugovaranja promjenjive stope ugovornih kamata bio predmet kolektivne tužbe za zaštitu potrošača, a koja tužba je usvojena i takav način ugovaranja promjenjive stope ugovornih kamata utvrđen nepoštenim, tada sud prilikom odlučivanja o pojedinačnom tužbenom zahtjevu kao osnovu zahtjeva tužitelja utvrđuje odluku iz presude kojom je odlučeno o tužbi za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, a identična je situacija i sa valutnom klauzulom. Konverzije ne predstavlja niti može predstavljati volju tužitelja kao potrošača za nadomještavanjem ništetnih odredbi ugovora o kreditu to ne ukazuje niti ZID ZPK niti se to može iščitati iz odredbi dodatka ugovoru. U ostalom visina preplate utvrđene prema Aneksu ugovora, a primjenom ZID ZPK je znatno niža od visine preplate zbog primjene ništetnih odredbi ugovora o kreditu kako je to vještak u ovom postupku utvrdio o čemu će se detaljnije govoriti u nastavku obrazloženja ove odluke. U konačnici kod tužitelja niti nema preplate po konverziji pa da bi bilo govora o nekakvom (djelomičnom) obeštećenju.

Stoga tužitelj neprijeporno ima pravni interes za podnošenje ove tužbe.

Poznato je da je Vrhovni sud Republike Hrvatske donio 27. svibnja 2026. odluku pod poslovnim brojem Rev-457/2025 u kojoj je Odlukom proširenog vijeća VSRH od 27. svibnja 2026. djelomično je prihvaćena revizija tužitelja te je u odgovoru na pitanje zbog kojeg je tužitelju dopuštena revizija odgovoreno da istome pripadaju zatezne kamate na sve mjesečne preplaćene iznose na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu u CHF od sklapanja ugovora pa do provedene konverzije. Dakle, priznaje mu se samo zatezna kamata, ali ne i preplaćena glavnica (preplata kamate i tečaja) umanjena za priznatu preplatu u konverziji.

Ovaj sud je i dalje mišljenja kao i ranije da je u konverziji potrošaču priznat samo preplaćeni iznos kao da je korisnik imao kredit u EUR valuti u istom razdoblju što je i utvrđeno vještačenjem provedenim u ovom postupku o čemu će se detaljno obrazlagati kasnije u ovoj odluci. Potrošaču pripada pravo na kompletno obeštećenje dakle da isti bez obzira na izvršenu konverziju kredita u valutu EUR i učinke takve konverzije, ima pravo potraživati iznose koje je banka stekla bez osnove zbog primjene ništetnih odredbi o jednostranoj promjeni kamatne stope i valutnoj klauzuli u CHF, a koji su utvrđeni kao razlika plaćenog u odnosu na ono što je trebalo platiti po početno ugovorenoj kamatnoj stopi i početnom ugovorenom tečaju kune u odnosu na CHF (pravo na glavicu i zatezne kamate), a sve umanjeno za preplatu priznatu i obračunatu u konverziji.

Posebice se ističe u odnosu na konverziju i prihvrat iste od strane potrošača konkretno ovdje tužitelja da u odnosu na nepoštene odredbe o valutnoj klauzuli iz ugovora o kreditu u CHF odluka u kolektivnom sporu uslijedila je tek tri godine nakon sklapanja dodatka osnovnom ugovoru o kreditu i provođenju konverzije te potrošači i korisnici kredita zasigurno nisu mogli u cijelosti imati sve informacije i sagledati u cijelosti koje su sve odredbe nepoštene i ništetne u konkretnom ugovoru i kada bi se jedino mogli pravovaljano odreći tih svojih prava.

Pravo na isticanje ništavosti ne zastarijeva te jednom utvrđene ništave odredbe ne mogu konvalidirati pa nema zapreke utvrđenju ništavosti pojedinih ugovornih odredbi i ako je tuženik naknadno uskladio svoje poslovanje sukladno Zakonu o potrošačkom kreditiranju.

Temeljem odredbe čl. 502. c. Zakona o parničnom postupku, fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplate pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava da se određenim postupanjem uključujući i propuštanjem tuženika povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom slučaju će sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Sud je dakle vezan pravnim utvrđenjem u smislu naprijed navedene citirane odredbe iz presude donesen u sporu po kolektivnoj tužbi samo u parnicama za naknadu štete ili isplate pod uvjetom da se stranke pozovu na takvo utvrđenje. U ovom slučaju tužitelj se pozvao na utvrđenja iz navedene odluka donesenih u postupcima za zaštitu kolektivnih interesa potrošač.

Odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. t. 1. ZZP-a u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. st. 1. tog Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika kako je to propisano odredbom čl. 118. ZZP-a, a ovdje je tome slučaj. Tužitelj se poziva na utvrđenja iz presuda kojom su prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502. a st. 1. ZPP-a tj. a to je da su određenim postupanjem uključujući i propuštanjem tuženika povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. Navedene odredbe ZPP-a i ZZP-a propisuju direktni učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i obvezuju sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača na naknadu mogu pozvati na utvrđenja iz pravomoćne presude kojom je prihvaćen tužbeni zahtjev postavljen u tužbi iz čl. 502 a st. 1. ZPP-a.

Odredbom čl. 84. ZZP-a iz 2003.g. i čl. 99. ZZP-a iz 2007.g. propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Iz sadržaja predmetnog

Ugovora o kreditu sklopljenog među strankama proizlazi da je odredba čl. 8. st. 2 koja se odnosi na ugovornu kamatu i promjenljivu kamatnu stopu bila vidno istaknuta, odnosno da je ta ugovorna odredba bila lako uočljiva. Isto tako proizlazi i da je u navedenoj odredbi bilo jasno naznačeno da je banka ovlaštena izvršiti promjenu kamatne stope sukladno Odluci o kamatnim stopama iz čega proizlazi da je ta ugovorna odredba bila jasna. Stoga je za donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari potrebno ocijeniti da li je predmetna ugovorna odredba o promjenljivoj kamatnoj stopi bila razumljiva tužitelju kao potrošaču posljedično čemu da li je ista poštena u smislu naprijed navedenih zakonskih odredbi čl. 84. ZZP-a iz 2003.g. i čl. 99. ZZP-a iz 2007.g.

Iz iskaza tužiteljice neprijeporno proizlazi da se o načinu promjene kamatne stope koja će ovisiti isključivo o jednostranoj odluci kreditora-banke nije pojedinačno pregovaralo, radilo se znalo je da je kamatna stopa promjenjiva, radilo se o tipskom unaprijed pripremljenom ugovoru, na sadržaj istog nije se mogla utjecati, tuženik ničim nije dokazao (odustao je od saslušanja osobnog bankara Lidije Juričić) da je tužiteljici objašnjeno kako i na koji način će se vršiti promjena kamatne stope i o čemu će ta promjena ovisiti, odnosno koji su to parametri koji utječu na promjenu iste. Informacija da promjena kamate ovisi o stanju na tržištu nije dovoljna da bi potrošač mogao znati što točno utječe na visinu kamate stope i za ubuduće procijeniti ekonomske posljedice za sebe.

Sagledavajući sadržaj predmetne ugovorne odredbe kojom je ugovorna promjenjiva kamatna stopa sukladno Odluci o kamatnim stopama, ocjena je ovog suda da je ista za prosječnog potrošača nedovoljno razumljiva. Naime, navedenom odredbom promjena kamatne stope vezana je isključivo za Odluku banke o kamatnim stopama, odnosno akt tuženika, koji je stručan i kao takav razumljiv isključivo osobama koje imaju ekonomsko obrazovanje, te koji se bave bankarskim poslovima. Dakle, odluke koje su uređivale pitanje promjenljive kamatne stope, uključujući i razloge koji utječu na njezinu promjenu tijekom trajanja kreditnog razdoblja tužitelju kao prosječnom potrošaču nikako nisu mogle biti nikako razumljive. Naime, odredbom čl. 8. predmetnog Ugovora o kreditu određeno je samo koliko iznosi kamata na dan sklapanja tog ugovora iz čega proizlazi da su samo navedeni podaci tužitelju u trenutku sklapanja ugovora bili poznati, dok ostali podaci, odnosno kriteriji temeljem kojih će se ta početna kamatna stopa godišnje mijenjati nisu bili niti određeni, niti odredivi, već je buduća kamatna stopa ugovorena kao promjenjiva. Dakle, predmetni ugovor ne sadrži niti referentnu stopu koja se primjenjuje na početnu kamatnu stopu, niti precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope. Stoga nikako nije realno za očekivati da je tužitelj kao prosječan potrošač bila u stanju ocijeniti promjene tržišnih uvjeta, odnosno buduću promjenu kamatne stope tijekom ugovorenog kreditnog razdoblja. Tijekom postupka ni na koji način nije utvrđeno da je tuženik u konkretnom slučaju tužitelja prilikom pregovaranja, odnosno prilikom sklapanja ugovora o kreditu, na valjan i njemu razumljiv način objasnio postupak formiranja kamatne stope, odnosno koji sve čimbenici utječu na njezino

formiranje tijekom trajanja ugovorenog kreditnog razdoblja, a na temelju čega bi tužitelj kao potrošač mogao spoznati učinke koji će za njega u budućnosti proizaći iz takvih ugovornih odredbi o promjenljivoj kamatnoj stopi.

Tuženik je prilikom sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu bio dužan tužitelja kao potrošača ozbiljno informirati o smislu i sadržaju odredbi o promjenljivoj kamatnoj stopi i skrenuti mu pozornost na parametre o kojima ovisi kamatna stopa u budućem razdoblju trajanja kredita, a što nije učinjeno, naime tuženik suprotno nije dokazao.

Dakle tuženik nije dokazao da se pojedinačno pregovaralo sa tužitelj u pogledu odredbe ugovora o kreditu koja se odnosi na promjenjive kamatne stope koja će ovisiti o odluci banke, na tu odredbu tužitelj ni na koji način nije mogla utjecati, a ista je svakako za svakog prosječnog potrošača nejasna i nerazumljiva, suprotna stoga načelu savjesnosti i poštenja čime je tužitelju svakako nastala neravnoteža u njezinim pravima i obvezama na njezinu štetu. (čl. 81. st. i i 96. ZP-a).

Stoga kao ovaj sud utvrđuje da su djelomično ništetne odredbe ugovora o kreditu sklopljenog između stranaka i to one odredbe kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa sukladno jednokratnoj odluci banke e iz čl 8 st. 2. predmetnog ugovora pa je odlučeno kao u točki 1. izreke ove presude.

Što se tiče valutne klauzule tužitelj se poziva na utvrđenja iz presude Vrhovnog suda posl. br. Rev-2221/2018 od 03. rujna 2019. g. U navedenoj presudi Vrhovni sud je odlučivao u revizijskom postupku između ostalog da li su ugovornim odredbama iz ugovora o kreditima tužene banke među kojima je i ovdje tuženik skapali u određeno naznačenom razdoblju s korisnicima kredita potrošačima a u kojima je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica bio švicarski franak i njime povrijeđeni kolektivni interesi i prava potrošača bile nepoštene i ništetne sve u smislu odredbe čl. 81., čl. 82. i čl. 90. ZP/03 odredbe čl. 96. i 97. ZP-a. Vrhovni sud je u potpunosti prihvatio razloge iz drugostupanjske presude Visokog trgovačkog suda RH PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. g. U presudi Visokog Trgovačkog suda, a koje shvaćanje prihvaća i Vrhovni sud RH utvrđeno je da su tužene banke među kojima je i ovdje tuženik u razdoblju od 01.10.2004. g. do 31.12.2008. g. povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe tako da je u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditu ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vezi sklapanja tih ugovora o kreditu što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka čime su banke postupile suprotno odredbama čl. 81., čl. 82. i čl. 90. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN-96/03) u razdoblju do 06.08.2007. g. da od 07.08.2007.g. do 31.12.2008. g. suprotno odredbama čl. 96. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača (NN-79/07 i dr.). Fizičke i pravne osobe se mogu u posebnim parnicama pozivati na prihvaćene zahtjeve tužitelja u postupku Vrhovnog

suda Rev-2221/18 kojom je taj sud odbio revizije tamo tuženika u predmetu tužitelja Potrošača-Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača, protiv osam banaka a na ta utvrđenja se pozvao i ovdje tužitelj.

Tužiteljica u iskazu navodi kako su joj u banci ponudili samo kredit u CHF-u, rekli su joj da za druge valute nije kreditno sposobna, znala je što znači pojam valutne klauzule, sama valuta CHF joj nije bila poznata. Nije znala ništa o utjecaju HNB na tečaj kune naspram EUR. Prvi anuitet mu je bio oko 2.000,00 kn a najviši toliko da joj je od plaće jedva ostajalo 100 kn. Konverziju je prihvatila, kredit je još u otplati, a Mjesečni anuitet je sada 360 EUR. Da je znala da će mjesečni anuitet toliko porasti ne bi zaključila ugovor o kreditu u CHF valuti.

Iz navedenog jasno proizlazi kako tuženik je u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu sa tužiteljicom ugovorio nepoštenu i ništetnu ugovornu odredbu-i to na način da je ugovorio valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak (valutna klauzula), a o tome se nije pojedinačno pregovaralo, naime iz provedenog dokaznog postupka ne proizlazi da je tuženik tužitelja kao prosječnog potrošača informirao o svim činjenicama važnim za donošenje odluke o sklapanju ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF, odnosno nije ga informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti glede valutne klauzule vezane za CHF.

Nadalje valja istaknuti i da je Vrhovni sud u svojoj odluci Rev- 3142/2018 od 19.03.2019.g. jasno izrazio pravno shvaćanje da u pojedinačnim postupcima radi utvrđenja ništetnosti odredbi ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF i promjenjivom kamatnom stopom koju su jednostrano mijenjali kreditori nije potrebno ponovno utvrđivati da li su sporne odredbe ugovora o kreditu ništetne, obzirom da postoji temeljem već navedenog čl. 502.c ZPP, a isto tako i čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/14 i 110/15) vezanost za postojanje povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. st. 1. ZZP/14, a slijedom toga i obveza primjene utvrđene ništetnosti u kolektivnom sporu. Ne može postojati utvrđena ništetnost i nepoštenost pojedinih odredbi potrošačkog ugovora u kolektivnom sporu, a da istodobno ne postoji ništetnost i nepoštenost takvih odredbi u pojedinačnom sporu u odnosu na istovrsni ugovor. Ako bi se radilo o nekim posebnim okolnostima koje bi isključivale vezanost za pravomoćnu odluku u kolektivnom sporu (npr. da tužitelj nije potrošač nego trgovac), onda je teret dokaza takve činjenice na banci kao kreditoru.

Naime jasno je da tuženik prilikom pregovaranja s tužiteljem nije informirao tužitelja na način da su mu bile dane odgovarajuće obavijesti o naravi, rizicima i posljedicama sporne ugovorne odredbe na određivanje njezine obveze i da je tužitelj unatoč punoj obaviještenosti svejedno pristao na sklapanje takvog ugovora, tj. nije dokazao da su okolnosti vezano uz sklapanje konkretnog ugovora o kreditu kojim je ugovorena valutna klauzula vezano uz valutu chf bile drugačije od onih utvrđenih u kolektivnom sporu. Nadalje utvrđeno je da ugovorne odredbe kojima je ugovorena

valuta vezana uz glavnicu CHF uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika koji promjenu ne može predvidjeti, a pravilnost promjene ne može provjeriti jer nema kriterija. Suprotno utvrđenju ovoga suda tuženik nije dokazao, nije predložio provođenje dokaza kojim bi dokazao da je tužitelja kao prosječnog potrošača informirao o svim činjenicama važnim za donošenje odluke o sklapanju ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF, odnosno nije ga informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti glede valutne klauzule vezane za CHF.

Potom prema praksi Europskog suda za ljudska prava u predmetu C-186/2016 navodi se da kod obveza banaka prema korisnicima kredita nije dovoljno da je odredba jasna i razumljivo sastavljena, već je nužno potrošaču ponuditi dovoljno informacija kako bi mogli donijeti razborite odluke, a tuženica nije dokazala da bi tužitelju pružila dovoljno informacija kako bi mogao shvatiti ekonomske posljedice svoje odluke, eventualne rizike (promjena tečaja i sl.), a niti je dokazala da je tužitelju pružila na jasan i nedvojben način sam postupak konverzije.

Stoga je dio odredbe ugovora o kreditu, iz čl. 7. koji se odnosi na valutnu klauzulu u CHF nepošten, a posljedično tome i ništetan, pa je odlučeno kako u točki III izreke ove odluke.

Odlukom Vrhovnog suda Rev- 3142/18 od 19. ožujka 2019. jasno je istaknuto da je u kolektivnom sporu pravomoćno utvrđeno da je tuženik, zajedno s ostalim tuženim bankama, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita te je opisan način i izneseni su razlozi takvih povreda, te stoga u pojedinačnim postupcima nema potrebe za ponovnim provođenjem dokaza na okolnost ništetnosti ugovorne odredbe o kojem uz povrijeđeni interesi i prava potrošača. U predmetnoj odluci također je istaknuto da bi ponovno izvođenje dokaza u pojedinačnim postupcima pokrenutim od strane potrošača bilo u suprotnosti s člankom 502. a ZPP-a i člankom 118. Zakona o zaštiti potrošača kojim se propisuje direktan učinak utvrđena iz kolektivnog spora na pojedinačne postupke.

Činjenica što je ugovor o kreditu solemniziran ne utječe na činjenicu je su li pojedine ugovorne odredbe ništave jer ako je neka odredba ništava ona je ništava od samog početka i bez solemnizacije. Bilježnik nije bio u obvezi pregovarati sa tužiteljem o pojedinim odredbama ugovora pa tako niti o promjenjivoj kamatnoj stopi. Javni bilježnik je prije ovjere pročitao ugovor strankama no nije im objašnjavao načine i razloge mijenjanja kamatne stope niti pojašnjavao razloge promjene tečaja i posljedice koje iz toga mogu proizaći. To je bila obveza tuženika prilikom sklapanja predmetnog ugovora, a koja obveza nije od strane tuženika ispoštovana.

U odnosu na pisani iskaz svjedokinje Danice Kozica sud neće istog tumačiti, naime navedena svjedokinja nije neposredno pregovarala s tužiteljem, stoga njezin

pisani iskaz nije odlučan za donošenje odluke u novoj pravnoj stvari gdje je potrebno utvrditi je li potrošaču – tužitelju banka-osobni bankar pružio dovoljno informacija kako bi mogao shvatiti sve ekonomske posljedice svoje odluke, eventualne rizike (promjena tečaja i sl.) koja proizlaze za njega kod ugovaranja ovakvog krdeita.

Kako su odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi koje su vezane jednostranom odlukom banke i valutnoj klauzuli ništetne tuženik je u obvezi vratiti stečeno bez osnove tužitelju temeljem odredbe čl. 1111. u vezi s čl. 323. st.1. ZOO-a s kamatom od dana stjecanja u skladu s odredbom čl. 1115. ZOO-a.

U odnosu na prigovor zastare valja navesti kako u pravilu na tražbine radi povrata onog što su stranke dale jedna drugoj temeljem ništavih ugovora primjenjuje se institut stjecanja bez osnove time da tražbine stečene bez osnove zastarijevaju u općem petogodišnjem roku iz čl. 225. ZOO-a, a rok zastare počinje teći od dana kada je došlo do isplate onoj stranci koja je dužna vratiti primljeno po osnovi ništavog ugovora. Što se tiče tražbina naknade štete zbog povrede obveze one zastarijevaju za vrijeme određeno za zastaru te obveze (čl. 230. st. 3. ZOO-a). Pitanje zastare riješio je Vrhovni sud RH svojom odlukom posl. br. Rev-2245/17 od 20. ožujka 2018. g. u kojoj se navodi da je pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača došlo do prekida zastare na temelju čl. 242. ZOO-a te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka od trenutke pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu tužbe tj. od 13.06.2014. g. To uz primjenu općeg zastarnog roka od 5 godina znači da bi pravo tužitelja zastarjelo 13. lipnja 2019. g (u odnosu na zahtjev za preplaćenom kamatom), a tužba je podnesena 11. lipnja 2019. g. Što se tiče zahtjeva za isplatom temeljem ništave odredbe o valutnoj klauzuli, pravo tužitelja za isplatom zastarijeva 2023. g. s obzirom da je presuda PŽ-6632/17 o valutnoj klauzuli donesena 14. lipnja 2018. g. Ovo stoga što sve posljedice utvrđenja navedenih presuda donesenih u korist potrošača nastupaju od donošenja takve presude suda uvažavajući zastarni rok od pet godina.

U odnosu na tužbeni zahtjev tužitelja koji je preciziran sukladno nalazu i mišljenju vještaka također nije osnovan prigovor zastare, naime prema pravnom shvaćanju zauzetom na drugoj sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda RH održanoj 27. svibnja 2024. u slučaju kad je preinaka tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove (neprava preinaka) moguća i dopuštena (članak 190. i 191. ZPP), zastara se prekida već podnošenjem tužbe u tom postupku, odnosno do prekida zastare ne dolazi tek u trenutku preinačenja tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva. U konkretnom slučaju preinake ako su i učinjene, učinjene su iz iste činjenične i prave osnove pa zastare nema jer ista prekida već podnošenjem tužbe.

Iz nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka Dijane Tomljanović-Butković utvrđeno je da pod pretpostavkom da se kamatna stopa nije mijenjala, odnosno da je

korištena kamatna stopa u visini kamatne stope koja je bila poznata na dan sklapanja aneksa ugovora o kreditu 4,75%, odnosno zakonska zatezna kamata od 3,23% od 01.01.2014. do 30.09.2015., tužitelj je na ime kamata do konverzije više uplatio 1.903,57 EUR-. Manje plaćenih kamatama bilo je u visini od 40,35 EUR, ako se u periodu od 01.01.2014. do konverzije primjenjuje zakonska kamata od 3,23%. Manje plaćena kamata ako se za cijeli period otplate uzme početna kamatna stopa od 4,75% iznosi 31.863,22 EUR. Pod pretpostavkom da je tijekom cijelog razdoblja otplate kredita tečaj CHF bio jednak tečaju na dan isplate kredita, tužitelj je, na ime tečajnih razlika do konverzije, više uplatio 4.878,04 EUR. Pod pretpostavkom da je tijekom cijelog razdoblja otplate kredita tečaj CHF bio jednak tečaju na dan isplate kredita, tužitelj je, na ime tečajnih razlika do konverzije, manje uplatio 566,47 €.

Razlika glavnice utvrđene na dan konverzije po tečaju na dan 30.09.15. i nedospjele CHF glavnice po početnom otplatnom planu (uz primjenu kamate od 3,23% od 01. siječnja 2014. do konverzije) iznosi 4.878,04 EUR. Vještaka je obračunala i zakonsku zateznu kamatu ne utvrđene preplaćene iznose kamate od dospijeća do 30.09.2015. opa ista iznosi 1.373,71 EUR a na preplatu tečaja ista iznosi 2.308,24 EUR dakle ukupno 3.681,95 EUR.

Tuženik je proveo konverziju tužiteljevog kredita iz CHF u EUR na dan 30.09.2015., sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (N.N. 102/15), uzevši u obzir sve uplate tužitelja. Preplate kamate i tečaja indirektno su uključene u izračun preplate/manjka u konverziji preko stvarnih uplata u kunama.

Iako se preplata u konverziji ne bazira na preplati kamate i tečaja po CHF kreditu, nego se računa na temelju dospjelih obveza kamate i glavnice po simuliranom otplatnom planu kredita u EUR i stvarnih uplata anuiteta u kunama po CHF kreditu, koje u sebi sadrže i preplatu kamate i tečaja, može se tvrditi da su preplate kamate i tečaja po CHF kreditu uzete u obzir.

Tužitelj nije istakao primjedbe na nalaz i mišljenje vještaka.

Tuženik također nije istakao primjedbe na matematički izračun vještaka.

Ovaj sud nalaz vještaka prihvaća u cijelosti kao objektivan te izrađen sukladno pravilima struke, vještak je u potpunosti odgovorio na danu mu zadaću od strane suda.

Tužitelj je konačno precizirao tužbeni zahtjev podneskom od 14. svibnja 2026. prema nalazu i mišljenju vještaka te potražuje preplaćene iznose zbog primjene odredbe promjenjivoj kamatnoj stopi koja se mijenja odlukom banke iznos od 1.903,57 € i zbog primjene odredbe valutnoj klauzuli u CHF iznos od 7.144,21 € sve sa zakonskim zateznim kamatama od dospijeća svakog preplaćenog iznosa pa do isplate te iznos od 9.733,60 EUR na ime manjka i razlike glavnice utvrđene u konverziji sa zateznom kamatom od 30.09.2015.

Stoga je valjalo tužiteljici dosuditi na ime preplate zbog primjene nišetne odredbe o kamatnoj stopi koja se mijenja jednostranom odlukom banke iznos od 1.903,57 EUR i na ime preplate zbog primjene odredbe valutnoj klauzuli u CHF iznos od 7.144,21 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim na svaki pojedinačni mjesečni iznos pa do isplate sa zakonskim zateznim kamatama tekućim na svaki pojedinačni mjesečni iznos pa do isplate .

Tuženik je danom uplate tužitelja stekao određeni iznos bez osnove. Pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda RH utvrđeno je nepošteno postupanje banaka prilikom ugovaranja valutne klauzule i promjenjive kamatne stope pa je onda jasno da su banke nesavjesno postupale slijedom čega zakonska zatezna kamata koja je izračunata kao uglavničena na iznose preplate tečaja i kamatne stope ima teći od dana stjecanja-uplate tužitelja, a sve temeljem odredbe čl. 1115 ZOO-a, a ne kako to tuženik tvrdi u odnosu na preplaćene kamate od dana nakon pravomoćnosti odluke VTS- a dakle 14. lipnja 2014. odnosno na preplaćene iznose po osnovi valutne klauzule od dana 15. lipnja 2018. ili pak podnošenjem tužbe jer je tuženik nepošteni stjecatelj navedenih preplaćenih novčanih iznosa i od dana uplate po tužitelju teče zakonska zatezna kamata na iste.

Stoga je odlučeno kao mu točki II i IV izreke ove presude.

Tužiteljici nadalje pripada iznos od 4.878,04 eur na ime razlike obračunate preostale glavnice na dan 30.09.2015. kao i manjak utvrđen u konverziji u visini od 4.855,56 eur, a sve budući je tuženik obračun preostale glavnice u CHF na dan 30.09.2015. vršio po tečaju na taj dan koji se ne može primijeniti zbog nišetnosti valutne klauzule u CHF već je trebalo primijeniti početno ugovoreni tečaj CHF-a. Te je tužiteljici ukupno za iznos od 9.733,60 EUR neosnovano, na dan konverzije, uvećao preostalu glavicu za otplatu .

Navedeni zahtjeva tužitelja nije u zastari jer je istog tužitelj utužila u općem zastarom roku od 5 godina. Na navedeni iznos tužiteljici pripada sa zakonskom zateznom kamatom od 30.09.2015 kao dana stjecanja tog iznosa od strane tuženika bez osnove pa je odlučeno kao u točki V izreke.

Na posljetku valja navesti kako nema govora o dvostrukom namirenju tužitelja prihvaćanjem tužbenog zahtjeva radi isplate stečenog bez osnova zbog primjene nišetne odredbe o valutnoj klauzuli CHF, jer da je tužitelj kroz konverziju već obeštećen, radi se dva potpuno različita obračuna, jedan je matematički obračun koji je primijenjen u konverziji sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju sve sukladno odredbi čl. 19 c u kojem je jasno razrađeno kako i na koji način će se izvršiti konverzija kredita iz valute CHF u valutu EUR, a drugi je matematički obračun zbog primjene nišetnih odredbi uz osnovnog ugovora o kreditu prema kojem obračunu radi utvrđenja visine stečenog bez osnove u kojem

obračunu se primjenjuje početna kamatna stopa i početni tečaj kao jedini poznati parametar od kojih parametara niti jedan nije korišten prilikom izračuna konverzije na dan 30.09.2015.

Usporedbom rezultata provedenog vještačenja s rezultatima provedene konverzije može se usporediti pravna i činjenična pozicija u kojoj bi se tužitelj nalazio ako bi mu se priznalo njegovo pravo na restituciju sukladno kolektivnoj presudi, u odnosu na pravnu i činjeničnu poziciju u koju je tužitelj stavljen provedbom konverzije.

Iz svega navedenoga slijedi da provedbom konverzije tužitelj nije ostvario ona prava koja potražuje ovom tužbom, a to je povrat u onu činjeničnu i pravnu poziciju u kojoj bi se nalazio da ništetnih ugovornih odredbi nije bilo i to kroz povrat svih koristi koje je tuženi stekao. Tuženik je proveo konverziju tužiteljevog kredita iz CHF u EUR na dan 30.09.2015., sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15), te je na taj način matematički izjednačio tužitelja sa jednakim kreditom podignutim sa valutnom klauzulom EUR. U obzir su uzete sve uplate tužitelja, pa tako i one iznose koji su ovdje iskazani kao njegova preplata po kamati i valuti u odnosu na ništetnost promjene kamate i valutne klauzule CHF, ali samo ako se gleda kao usporedba sa kreditom podignutim sa valutnom klauzulom EUR, ali ne i sa CHF kreditom sa ništetnim odredbama o promjeni kamate i valutnom klauzulom, za kakvo bi obeštećenje tuženik duguje iznose koje su tužitelju dosuđene.

U odnosu na potraživanja tuženika spram tužitelja istaknutog u prigovoru radi prijeboja, a radi plaćanja anuiteta po nižem tečaju od početno ugovorenog u visini od 566,47 EUR valja navesti kako nije osnovano. Plaćanjem tih anuiteta po tečaju nižem od početnog tužitelj nije primio niti stekao bez osnove ništa jer je čitavu uplatu primio tuženik pa ni ne postoji njegova obveza za vraćanjem nečega što nije primio. Zato ne postoji niti tražbina tuženika po osnovi ništetnih ugovornih odredbi. Tuženik je svjesno prešutio i zatajio tužitelju okolnosti vezane uz rizičnost valutne klauzule pa je krivnja za ništetnost odredbe o valutnoj klauzuli na tuženiku kao i okolnosti vezano uz način promjene kamatne stope sukladno jednostranoj odluci banke. stoga je taj prigovor neosnovan te je odlučeno kao u točki VI. izreke ove presude.

U odnosu na prigovor radi prijeboja u visini od 1.922,70 EUR koji se odnosi na negativne razlike koje su u jednom dijelu nastale u periodu kada je kamatna stopa bila niža od početno ugovorene kamatne stope, i koje su isključivo nastale u periodu kada se primjenjivala u razdoblju od 01.01.2014. do 01.09.2015. kamatna stopa od 3,23%, valja navesti da je predmetna niža kamatna stopa koja se primjenjivala u razdoblju od 01.01.2014. do 30.09.2015., kamatna stopa propisana odredbom čl. 11.a st.5 Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 143/13) i koja je iznosila 3,23% godišnje. Riječ je o Zakonom propisanoj visini kamatne stope, a ne o kamatnoj stopi jednostrano određenoj od strane banke, te koja kao takva nije nepoštena i ništetna. S

obzirom da je u navedenom razdoblju tuženik obračunavao i naplaćivao kamatu po osnovi koja nije otpala (zakonska osnova), to nema niti stjecanja bez osnove na strani tužitelja, pa tako niti tražbine na strani tuženika koju bi tuženik mogao staviti u prijeloj. Nadalje se ističe kako je ugovorna odredba o jednostrano promjenljivoj kamatnoj stopi nišetna samo u onom dijelu u kojem je tuženik ovlašten jednostrano, bez unaprijed ugovorenih kriterija promjene, mijenjati visinu kamatne stope na štetu tužitelja i ista narušava neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. S druge strane, sve one promjene kamatnih stopa koje je tuženik odredio u korist tužitelja (npr. promjene na niže), kao i one promjene kamatnih stopa koje nije odredio tuženik, nego su bile propisane zakonom, su dozvoljene jer ne narušavaju ravnotežu prava i obveza ugovornih strana na štetu tužitelja. Stoga je valjalo odlučiti kao u točki VII. izreke ove odluke.

Ostali navodi parničnih stranaka nisu posebno obrazlagani budući nisu bili važni za presuđenje u ovoj pravnoj stvari.

Kako je usvojen glavni tužbenima zahtjev to nije odlučivao o eventualno kumuliramo tužbenom zahtjevu postavljenom u podnesku tužitelja od 30.06.2026.

Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl.154. st. 1 i 155 Zakona o parničnom postupku pa je tužitelju zastupanom po punomoćniku valjalo je priznati trošak sastava tužbe u visini od 250 bodova (Tbr 7 toč.1), za sastav podnesaka od 12.11.2024., 14.05.2026. i 30.06.2026. u visini od 250 bodova (Tbr 8 toč.1), za zastupanje na pripremnom ročištu 13.06.2024. u visini od 125 bodova (Tbr 9 toč.2) za zastupanje na ročištu 02.10.2024., 18.05.2026., 01.07.2026. i 07.09.2026. svaki u visini od po 250 bodova (Tbr 9 toč.1), vrijednost boda 2,00 EUR, odmjereno sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika. Tužitelju je valjalo priznati i trošak sudske pristojbe na tužbu u visini od 237,57 EUR, te troškove vještačenja u iznosu od 250,00 EUR, stoga sveukupno trošak iznosi od 5.800,07 EUR. Na dosuđeni iznos troška temeljem odredbe čl. 151 st. 3 ZPP-a tužitelju pripada i zakonska zatezna kamata od presuđenja do isplate.

Slijedom toga odlučeno je kao u točki VIII izreke presude

U Rijeci 23. rujna 2026.

S U D A C
Katarina Bajčić Ivančević

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana održavanja ročišta na kojem je presuda objavljena ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa presude ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.

Žalba se podnosi u tri istovjetna primjerka putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni Županijski sud u RH.

DNA:

-pun. tužitelja

-pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088d-8a01c**

Kontrolni broj: **06649-3dd1d-97df5**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.